

казва писанието. Ето какъ стана да са накаже и тойзи човѣкоубиецъ и Божіето отмъщение го сполети:

Двама пѣтници, които бѣхъ замржнали съ единъ конь, и вечеръ късно, като заминувахъ прѣзъ селото на убійца, бързахъ да стигнатъ на тѣхното село, що било наблизу; но кога заминувахъ по край портата на оногова, то коньтъ видялъ че пѣтната порта е отворена и, като сѣки добитѣкъ, отби са да влѣзе, а стопаньтъ му потече да го върне и замахна нѣкакъ да го удари съ дибелата тояга, що носяше на рамо; той несполучи да удари коня, но хрянна другаря си по главата и тамъ го свали мъртавъ! Уплашенъ, какво да прави, зема прибитія и го завлича у двора на оногова, за когото казахме понапрѣдъ, че бѣше отровилъ съсѣда си, и си отива.

На утрѣнъта, като съмна домакиньтъ излѣзе навънъ и вижда всрѣдъ двора единъ убитъ човѣкъ! Поскоро, за да са не намѣри у двора му, повлече го за кракъъ къдѣ улицата; но додѣто са пѣнкаше испрѣчихъ са четирма хора, които вървѣхъ изъ пѣтя и съглѣдахъ прибитія човѣкъ.— »Какво е това, и кой уби тойзи човѣкъ? запитахъ оногова.« Сега той са мѣчи да имъ докаже какъ е прибитъ отъ другиго и хвърленъ у двора му, но онезъ хора невѣрватъ: »това е твоя работа, думажъ тѣ; кой ще го хвърли, освень, а не ти самъ си; бо зна какъ си го утрепалъ и сега са мѣчишь да го исхвърлишь на пѣтя и да глобишь селото.« Оттамъ тѣ обаждатъ на други и това са расчю, какъ че еди у кого са намѣрилъ прибитъ човѣкъ. А кога го повикахъ на сѣдовището, той са растрепера отъ страхъ и незнаеше какво да каже. Нѣкой си исповѣдахъ, какво видяли вечеръ късно двамина пѣтници и познали, че убитій бѣше единъ отъ тѣхъ. »Той е останалъ,« думажъ сичкитѣ, »да ношува у дома му и го е прибилъ за да му земе щото намѣри при него.«—»Като е тѣй«, рекохъ сѣдницитѣ, »тя е свършена.« И слѣдъ строгій испитъ, ако и да неможажъ да узнаятъ какъ е ста-